

лъзниците. Отиваме „на Лома“: днесъ е понеделникъ, тамъ мжжетъ биятъ гръститъ или ператъ вълна, а женитъ бѣлятъ. То е прѣко „Бегово бранище“ и прѣко Фалковецъ — на 4—5 клм. отъ селото.

Тодорчо е вече срѣдня пора семейникъ, свършилъ е четвърто отдѣление, билъ е на служба въ полицията (въ Видинъ), скиталъ е изъ Влашко, а е и роденъ полиглотъ: разговаря на нѣколко езика, даже и по цигански, научилъ е и руски (отъ емигрантитъ), но казва, че тоя езикъ говорѣлъ само на „диалектъ“...

Той е роденъ артистъ и затова е приятенъ на всички (даже е държалъ въ читалището твърде смислена сказка по стопански въпроси). Но човѣкътъ е още и поетъ, та е страстенъ иманяръ и затова е окжсанъ, като просякъ.

Прехвърляме „Бегово бранище“ въ ранно утро. На югъ се разбулва Стара-планина съ своитъ петъ дипли отъ величествени предгория. Въ преденъ планъ на юго-изтокъ се издига скалата на Гйоргичъ. Тя е една отъ най-величественитъ въ дивния кжтъ отъ скали между Бѣлоградчикъ и „Стовци“. Интелигенцията тукъ я нарича „Замъкъ“, но този гигантъ поразително напомня несравнимия паметникъ-монументъ въ Лайпцигъ — „Войната на народитъ“. Къмъ тази скала нѣкжде (десетина клм. по въздушна линия) сж сѣчищата на Върбовецъ.

Подъ насъ се бѣлѣе, по геометрически права линия, лентата на държавното шосе. То се лепи о скалиститъ поли на Столова пла-